

Sygn. akt VI Ka 30/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Witold Żyłuk

Sędziowie: SO Jadwiga Miklińska

SO Andrzej Cyganek

Protokolant Katarzyna Gill

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej Zenona Modrzejewskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2013 roku

sprawy **C. G. (1)**

oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lęborku

z dnia 7 września 2012 roku w sprawie II K 859/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę C. G. (1) przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lęborku.

VI Ka 30/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 7 września 2012 r. IIK 859/11 **oskarżony C. G. (1)** został uznany za winnego występku z art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk popełnionego w ten sposób, że:

w dniu 19 sierpnia 2011 r. na drodze krajowej nr (...) w P. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez to, że prowadził samochód osobowy marki H. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości mając 1,95 ‰ alkoholu etylowego we krwi oraz jechał z nadmierną, niebezpieczną i niedostosowaną do warunków, w których ruch się odbywał prędkością, utracił panowanie nad pojazdem, zjechał na lewy pas ruchu, lewe pobocze i po uderzeniu w barierkę spadł ze skarpy, na skutek czego pasażer samochodu M. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i klatki piersiowej, wstrząśnienia mózgu oraz płaszczowej odmy opłucnej prawostronnej powodujących naruszenie czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni.

Za tak przypisane przestępstwo Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu, na mocy art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk, karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat – art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk.

Na podstawie art. 71§1 kk orzeczona została także kara grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka wynosi 30 zł.

Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego środek karny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, zobowiązując go do zwrotu prawa jazdy – art. 42§2 kk w zw. z art. 43§1 i 3 kk.

Wyrok zawiera też rozstrzygnięcie o dowodach rzeczowych – zwrócono je M. B..

C. G. został obciążony kosztami sądowymi w części.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który domagał się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Postawił on zarzuty:

~błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, że oskarżony prowadził pojazd osobowy marki H. (...) w dniu zdarzenia oraz naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, będąc

w stanie nietrzeźwości doprowadził do wypadku komunikacyjnego, podczas gdy zebrany

w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, iż kierowcą przedmiotowego zdarzenia był oskarżony,

~obrazy art. 5§2 kpk w zw. z art. 424§1 pkt 1 kpk poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rzeczowych motywów jakimi kierował się Sąd meriti uznając sprawstwo oskarżonego za bezsporne, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy,

w szczególności opinia biegłych Zakładu Medycyny Sądowej, opinia biegłego lek. K., zeznania świadków takiej wersji przeczą albo uniemożliwiają ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie – z uwagi na istniejące wątpliwości, które powinny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego,

~obrazy przepisów postępowania tj. art. 2§1 kpk, art. 2§2 kpk, 4 kpk, 7 kpk poprzez brak obiektywizmu w analizie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności brak rozważenia dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego, a co za tym idzie brak kompleksowego logicznego i wyczerpującego stanowiska w części motywującej wyroku,

~obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk poprzez przekroczenie swobodnej oceny dowodów i dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego co skutkowało odmową wiarygodności jego wyjaśnieniom, podczas gdy z opinii biegłego specjalisty i traumatologii narządu ruchu lek. M. K. (1) wynika jednoznacznie, że oskarżony wskutek obrażeń może nie pamiętać przebiegu zdarzenia co prezentował w swoich wyjaśnieniach, zwłaszcza przy przyjęciu, że Sąd na tych samych okolicznościach odmiennie ocenił dowód z zeznań M. B. (1),

~na wypadek nieuwzględnienia powyższego - rażącej niewspółmierności kary polegającej na orzeczeniu wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznej oddziaływania.

Sąd Okręgowy zważył:

apelacja domagająca się uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu

w L. do ponownego rozpoznania jest zasadna, zwłaszcza gdy wskazuje na wady przeprowadzonego postępowania dowodowego, jak i gdy krytycznie odnosi się do prawidłowości sporządzonego pisemnego uzasadnienia wyroku. W chwili obecnej stan sprawy uniemożliwia wypowiedzenie się w przedmiocie winy oskarżonego, nie przeprowadzono bowiem postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący.

Niewątpliwie sprawa niniejsza ma charakter poszlakowy i dlatego właściwie rozumienie treści art. 424§1 kpk nabiera szczególnego znaczenia. Zgodnie z tym przepisem uzasadnienie wyroku winno zawierać m.in. wskazanie, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione

i nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Spełnienie tego obowiązku nie może polegać na streszczeniu – tak jak ma to miejsce na kartach od 2 do 8 – przebiegu postępowania dowodowego. Niezbędne jest logiczne powiązanie poszczególnych dowodów z określonymi okolicznościami faktycznymi, które wymagają udowodnienia. Każdy dowód z osobna i we wzajemnym powiązaniu winien być oceniony swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W tym kontekście zauważyć trzeba, że Sąd Rejonowy, po kolejnym opisie przeprowadzonego dowodu, bezkrytycznie dał wiarę każdemu z nich, nie dostrzegając sprzeczności w opinii biegłego M. K., nie dostrzegając tego, że biegły J. P. (1) przekroczył swoje uprawnienia, wypowiedział się w kwestii, która nie była objęta treścią postanowienia Prokuratora Rejonowego w Łęborku z dnia 21 października 2011 r. k. 67 akt. Zaistniała sytuacja zobowiązywała w toku postępowania pierwszo instancyjnego – przeprowadzonego dwa razy ! - , zgodnie z art. 201 kpk, do zasięgnięcia nowej opinii zespołu biegłych do spraw rekonstrukcji wypadków drogowych i chirurga na okoliczność, czy

w ustalonych w sprawie, a niekwestionowanych okoliczności związanych z przebiegiem wypadku drogowego z udziałem samochodu C. G. (1) w dniu 19 sierpnia 2011 r. na drodze krajowej nr (...) w P., a także wynikających z dokumentacji lekarskiej rodzaju i umiejscowienia obrażeń odniesionych przez oskarżonego i przez M. B. możliwe jest określenie miejsca zajmowanego w samochodzie, przez te osoby w czasie inkryminowanym.

Sąd meriti przeszedł do porządku (a nie powinien) nad sprzecznością zawartą w opinii biegłego M. K., z której wynika, że ustalenie dotyczące osoby kierującej samochodem w czasie i miejscu wynikającym z zarzutu nie jest jego samodzielnym ustaleniem, a opiera się na „spisaniu z akt sprawy”, po czym biegły ten wypowiedział się, że „pan G. miał cięższe obrażenia i bardziej rozległe, dlatego uznał, że to on był kierowcą.” Wobec tego, że brak jest w tej mierze dowodów o charakterze bezpośrednim, szczególnie wnikliwie

i dokładnie należało ocenić dowody o charakterze pośrednim, jakim jest właśnie opinia M. K.. Na okoliczność sprzeczności w opinii wyrażonej ustnie na rozprawie głównej biegły nie wypowiedział się i dlatego nie sposób na tej podstawie czynić w chwili obecnej pewne ustalenia co do sprawstwa C. G.. Przeoczył też Sąd Rejonowy, że uwagi biegłego J. P. wyrażone na rozprawie głównej, a dotyczące tego, czy samochodem kierował oskarżony, nie były związane z treścią zlecenia wydania opinii w sprawie, nie są zawarte w opinii pisemnej, a przez to biegły przekroczył swoje uprawnienia, zaś luźne uwagi co do usytuowania ustalonych osób w samochodzie są niewystarczające do uznania, że postępowanie dowodowe nie wymaga uzupełnienia, bo wymaga przez przeprowadzenie kompleksowej opinii przez zespół biegłych.

Kierując się powyższym Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437§2 kpk, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Łęborku do ponownego rozpoznania.